

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 13-0009413

Dato: 17. maj 2013

Til

Folketinget - Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 315 af 5. marts 2013.
Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Torsten Schack Pedersen (V).

(Alm. del).

Holger K. Nielsen

/Lene Henningsen

Spørgsmål: Hvad er forklaringen på, at regeringen i forbindelse med L 50 (reklameafgiftsloven) har vurderet, at man i forhold til spørgsmålet om ulovlig statsstøtte kan komme igennem med en lempelse af flere af kriterierne i Ugebladspuljen (det landsdækkende krav og annonce-satsen) men ikke med en lempelse af frekvenskravet? Også set i lyset af, at frekvenskravet ikke ses at have betydning i forhold til bl.a. spørgsmålet om lokal og aktuel nyhedsformidling?

Svar: Produktgruppen, som kan omfattes af Ugeavispuljen, er snævrere end produktgruppen, som er omfattet af reklameafgiftslovens vareområde. Derfor giver det ikke mening, at alle kriterierne i begge ordninger skulle være identiske.

Udgangspunktet for afgiftspligt efter reklameafgiftsloven er produkter, som omdeles uden betaling fra modtageren, og hvor produktet fremmer afsætning af varer eller ydelser. De husstandsomdelte ugeaviser indeholder forholdsvis store mængder af reklamer, og vil uden undtagelse være omfattet af det afgiftspligtige vareområde.

De husstandsomdelte ugeaviser er fritaget for afgiftspligt, fordi ugeaviserne bidrager til aktuel lokal nyhedsformidling og demokratisk debat på lignende måde, som aviser omfattet af Ugeavispuljen bidrager til nyhedsformidling og demokratisk debat. I både reklameafgiftsloven og i Ugeavispuljen er der indsat et frekvenskrav for at sikre formålet med afgiftsfritagelsen/tilskuddet. Da formålet med de to ordninger er sammenfaldende, er det derfor fornuftigt, at der er en vis parallelitet i frekvenskravet for de to ordninger. Frekvenskravet i reklameafgiftsloven følger derfor frekvenskravet i Ugeavispuljen.

Hvis frekvenskravet lempes, vil mange andre husstandsomdelte reklamefinansierede publikationer og magasiner kunne omfattes af fritagelsen. Dette kunne eksempelvis være magasiner om have, mad, bil, bolig og mode, turistbrochurer, som omdeles i sommerhalvåret til sommerhuse, osv. Uanset at sådanne publikationer måtte indeholde større mængder af redaktionelt stof, vil de falde udenfor fritagelsens formål – nemlig demokratisk debat og nyhedsformidling med en vis indholdsaktualitet, simpelthen fordi de udkommer med forholdsvis store intervaller.

I relation hertil bemærkes, at det alene er EU-kommissionen, der kan træffe afgørelse i forhold til, hvorvidt en medlemsstats lovgivning indebærer statsstøtte, og hvis der er tale om statsstøtte, om den vil kunne godkendes som lovlig statsstøtte.